

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **H&D oil s. r. o.**, se sídlem Bavorská 14, Praha 5, zastoupena Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Pařížská 21, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 5. 2012, čj. ČOI 43504/12/O100/2400/11/12/Hy/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 11. 2012, čj. 15 A 117/2012 – 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á.**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované, které částečně změnilo a ve zbytku potvrdilo rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 27. 2. 2012, čj. ČOI 18022/12/2400/R0955/2011/Vr/Št. Tímto rozhodnutím rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty žalobkyni za správní delikt dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a o čerpacích stanicích pohonných hmot.

[2] Vzhledem k tomu, že soudní poplatky nebyly společně s podáním žaloby zaplacený, vyzval krajský soud žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce k jejich zaplacení. Žalobkyně na výzvu reagovala žádostí o osvobození od soudních poplatků. O této žádosti rozhodl krajský soud usnesením ze dne 22. 10. 2010, čj. 15 A 117/2012 – 50

tak, že žalobkyni osvobození od soudních poplatků nepřiznal. Téhož dne krajský soud znovu vyzval žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce, aby zaplatila soudní poplatky za podání žaloby a za návrh na přiznání odkladného účinku, k čemuž jí stanovil lhůtu 5 dnů. Jelikož žalobkyně v této lhůtě ani poté soudní poplatky nezaplatila, krajský soud usnesením označeným v záhlaví řízení zastavil.

[3] Proti tomuto usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud zastavil řízení o její žalobě nezákonně. Upozornila na skutečnost, že krajský soud, ba dokonce stejný senát tohoto soudu, vede současně řízení pod sp. zn. 15 A 124/2012 o její další věci, která s projednávanou věcí skutkově souvisí, neboť napadá obdobná rozhodnutí žalované. V tomto druhém řízení stěžovatelka soudní poplatky v plné výši uhradila. S odkazem na rozhodnutí NSS čj. 1 Afs 113/2009 - 69, stěžovatelka uvádí, že účastník řízení není povinen platit soudní poplatek za každou žalobu proti každému ze správních rozhodnutí, která jsou skutkově a právně zcela srovnatelná, týkají se týchž účastníků a jsou vydána v týž den a stejným orgánem. Stěžovatelka se proto domnívá, že krajský soud měl ověřit, zda jsou napadaná rozhodnutí skutkově a právně srovnatelná a tyto spojit ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud však místo toho svůj právní závěr opřel striktně o jedinou skutečnost, a to, že nebyly zaplacený soudní poplatky. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje, aby zdejší soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Soud předesílá, že s ohledem na specifický charakter napadeného usnesení krajského soudu (zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku) netrval na zaplacení soudního poplatku. Opačný postup by totiž znamenal jen další řetězení téhož problému, který by v konečném důsledku mohl znamenat odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*) a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2004, čj. 6 Azs 27/2004 - 41, č. 486/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 As 43/2007 - 77).

[7] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Zdejší soud zdůrazňuje, že jeho úkolem v tomto řízení je posoudit toliko zákonnost zastavení řízení před krajským soudem, nikoliv zákonnost nepřiznání osvobození od soudních poplatků, které předcházelo napadenému usnesení.

[10] V souladu s § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví též tehdy, stanoví-li tak zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je v tomto případě zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Ten v § 9 odst. 1 stanoví, že

pokračování

[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen (§ 9 odst. 3).

[11] Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení mimo jiné ten, kdo podal žalobu; poplatková povinnost vzniká podáním žaloby [§ 4 odst. 1 písm. a) cit. zákona]. Výše soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu činí podle zákona o soudních poplatcích 3.000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků, tj. přílohy k zákonu o soudních poplatcích]. Dle § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1. 9. 2011, je-li ve věcech správního soudnictví podána žaloba proti více rozhodnutím, je každé napadené rozhodnutí samostatným základem poplatku. Z právě citovaného ustanovení jasně plyne, že by na výsledku nic nezměnilo ani to, pokud by krajský soud řízení o žalobách spojil. I v takovémto případě by totiž bylo samostatným základem poplatku každé napadené správní rozhodnutí.

[12] Pokud jde o rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 Afs 113/2009 - 69, č. 2065/2010 Sb. NSS (věc *VÚN-AQUAHOLDING*), na který odkazuje stěžovatelka, ten se v otázce placení soudních poplatků již neuplatní. Jeho závěry se totiž vztahovaly k předchozí právní úpravě zákona o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 8. 2011. Zákonem č. 218/2011 Sb. byl s účinností od 1. 9. 2011 do § 6 zákona o soudních poplatcích vložen výše citovaný odst. 9, který nově stanovil, co se považuje za základ poplatku. Toto znění zákona je rozhodné i pro věc stěžovatelky (žaloba byla podána 11. 6. 2012). Pro celkovou výši soudního poplatku je proto nadále rozhodný počet rozhodnutí správního orgánu, který žalobce napadá. Soud opakuje, že na právě uvedený závěr nemá vliv skutečnost, zda soud v případě podání více žalob proti obdobným rozhodnutím tyto žaloby spojil ke společnému projednání ve smyslu § 39 odst. 1 s. ř. s., či nikoliv.

[13] Krajský soud tedy postupoval správně, pokud poté, co bezvysledně vyzval stěžovatelku k zaplacení soudního poplatku, řízení o žalobě zastavil.

[14] Pro věc je tedy již zcela nadbytečná úvaha, zda krajský soud postupoval správně, pokud obě žaloby nespojil ke společnému projednání. Nad rámec nezbytně nutného lze dodat, že § 39 odst. 1 s. ř. s. vychází z možnosti, nikoliv povinnosti předsedy senátu žaloby ke společnému projednání spojit (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 Afs 113/2009 - 69, č. 2065/2010 Sb. NSS, na něž stěžovatelka ostatně sama odkazuje).

[15] Kasační námitka je proto nedůvodná.

[16] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované žádné náklady v řízení nevznikly, proto ji zdejší soud náklady řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu